

Per què la independència és el primer punt del meu programa per Barcelona

written by David Folch | 14 de novembre de 2018

En el mes d'octubre, els companys de RepublicaTvcat em van fer una entrevista en la qual vaig poder presentar la meva candidatura a les Primàries per Barcelona. Un cop vaig penjar el [vídeo](#) a les xarxes socials vaig anar rebent comentaris de tota mena dels usuaris. En vull destacar avui aquells que em retreien la importància que jo donava a la independència enfront (segons ells) de la gestió del dia a dia i al coneixement gairebé personal dels problemes de la gent de barri. Crec que es mereix i és necessària una resposta al seu retret, és per això que us convido a tots a l'acte que faré el desembre de presentació del programa, en el qual comentaré pas a pas els nou punts que plantejo i entraré a fons en els detalls, la gestió i les propostes. Però deixeu-me, si us plau, llençar una primera resposta ara i aquí.

La independència és la clau del meu programa perquè tinc un fort sentiment nacional. Comparteixo amb la majoria de catalans l'anhel de la llibertat en forma d'estat independent i faig meu també el resultat del Referèndum d'autodeterminació del primer d'octubre i la Declaració d'independència del 27 d'octubre.

Però també, i potser aquesta és la base fonamental de la meva candidatura municipalista per Barcelona, **perquè crec absolutament que ser o no ser capital d'un estat independent és la clau de la futura qualitat de vida de tots els barcelonins**. M'explico. Coneixem ja a bastament els beneficis de l'estat independent per a Catalunya. A manera de repàs ultrabreu: fi de l'espoli fiscal, infraestructures, cultura i identitat, influència internacional, etc. Tots aquests

beneficis inclouen *de facto* Barcelona. Però a més a més, per a la ciutat en concret, hem de comptar amb beneficis tangibles com l'efecte seu per a les grans empreses, la creació de xarxes de relació amb altres ciutats-capitals, l'atracció de fons internacionals, legislació favorable, etc.

I també hi ha els beneficis intangibles: ser capital d'estat implica la promoció de la ciutat en l'àmbit internacional i la presència en tots els fòrums de debat, econòmics i de decisió política sense intermediaris; o per l'efecte humà, que fa que els dirigents siguin més sensibles a les seves demandes i els seus problemes, simplement pel fet de viure-hi (això que pot semblar accessori, és clau a Barcelona, d'entrada per l'avversió dels dirigents espanyols al desenvolupament de la ciutat). A banda de farmacèutic sóc també físic, i els físics acostumem a descompondre els problemes complexos i analitzar-ne les dades per aconseguir trobar-ne les lleis generals que expliquen les tendències del sistema estudiat. Vull presentar-vos unes dades molt simples: les Nacions Unides (creades el 1945) compten amb 193 estats membres, ço és, 193 capitals d'estat. Excepte el pas de la capitalitat de Bonn a Berlín (1990, per raons òbvies) i de Río de Janeiro a Brasília (1960) (per raons no tan clares), no hi ha cap ciutat capital d'estat al món que hagi demanat, acceptat o transigit a deixar de ser-ne la capital!! Cap ho demana actualment (preguntem, si voleu, a Berlín o Brasília o París o Londres o Madrid o...) i molt probablement cap ho demanarà en el futur pròxim. Això marca una tendència, marca una llei, marca uns beneficis i uns recursos i eines per a les ciutats capital d'estat. És tant l'atractiu de la paraula "capital" que fins i tot alguna de les candidatures espanyolistes (copiant-ne barroerament una de les candidatures de primàries) fa servir l'eslògan «capital europea». Una frase buida en el seu cas, amb un fons abjecte des del moment que l'estat espanyol mai permetrà (i això ho saben fins i tot els promotors d'aquesta candidatura) que Barcelona, dins d'Espanya, passi a ser quelcom més ni a tenir els recursos de quelcom més que una capital de província. Però

s'atreveixen a vendre-ho així perquè també coneixen sobrerament el poder i els beneficis que té per a tots ser capital d'estat.

Aquí ja podríem tancar aquest article i considerar satisfactòries les explicacions, però permeteu-me tornar per un moment als comentaris i anar una mica més enllà en les meves reflexions. "Si no conec prou el barri" em va dir un, sense especificar res més, com puc governar la ciutat? Per respondre a aquesta pregunta caldrà entrar en el terreny de la gestió, en el terreny de la filosofia i també, i us demano disculpes per avançat, potser en el terreny de la demagògia.

Interpreto el comentari amb el següent exemple (inventat d'octubre): si no conec (i per tant no me n'he ocupat mai) del cas concret de l'àvia Rosalia, que viu tota sola al seu pis, amb dificultats per arribar a final de mes, com tinc la pretensió d'ajudar els barcelonins?

Tant de bo tingués la capacitat i el temps de conèixer tots els casos *Rosalia*. Però crec que en primer lloc, la missió d'un alcalde, malgrat conèixer totes les situacions anàlogues a la de la Rosalia, NO és resoldre ell mateix, personalment, els problemes un per un. M'explico. Crec que l'alcalde el que ha de fer és aconseguir els recursos, dissenyar l'organització, ordenar la formació adequada del personal, establir els mecanismes de detecció i seguiment permanents per a resoldre els problemes amb eficàcia i empatia (les dues paraules: eficàcia i empatia). **Crec que l'alcalde ha de destinar el temps i les energies a crear les estructures per ajudar els barcelonins, és la mesura més intel·ligent.** I és el que penso fer. Sigui dit de pas, la feina de farmacèutic de barri m'ha fet viure molt de prop casos com aquest.

I en segon lloc, la vida plena de la Rosalia no és només aconseguir sobreviure (és fonamental evidentment, però ja m'enteneu). La vida completa de la Rosalia és també que els fills puguin passar-la a veure tot sovint i això serà més

fàcil si hi viuen, a la ciutat, si hi tenen feina, per exemple. I les netes també podran passar a visitar-la i sortir a donar un tomb, si creuen que poden complir les seves expectatives a Barcelona i per tant, s'hi queden a viure. Si la neta més gran, que fa recerca, pot fer-la als centres d'investigació de la ciutat. O si la mitjana que ha tirat per l'administració d'empreses, ha trobat feina en aquella multinacional que depèn dels contractes governamentals. O si la més petita, que és tota una artista, gaudeix d'una vida cultural a Barcelona. O si l'altra que treballa en un restaurant té una bona feina ben remunerada. O si la neta que va néixer de l'altre fill, amb una discapacitat, gaudeix dels recursos necessaris per fer una vida el més feliç possible a la ciutat.

Potser seré ara una mica xaró, però el meu ideal de ciutat és aquell que pots aspirar a una vida com més plena possible perquè gaudeixes d'un ventall ampli d'oportunitats tant per a tu mateix com per a aquells que estimes. I que puguis mantenir el contacte i les relacions socials amb els teus i amics perquè ells també hagin pogut quedar-se a viure a la ciutat, lluitant pels seus somnis i gaudint d'una Barcelona que ofereix habitatge, feina, lleure i el respecte per la nostra cultura i la nostra identitat.

I tot això, tot, només és possible si som capital d'un estat independent.

Tornem un moment a les dades. Anem un moment a les llistes de ciutats amb major qualitat de vida, amb més oportunitats, amb més capacitat d'atracció. Sí que n'hi ha que no són capital d'estat, però moltes, la majoria, sí que ho són. I de la majoria d'estats del món, les que en destaquen són només les capitals. Observem les ciutats espanyoles, o les franceses, o les italianes, o les gregues. Excepte una o dues, en destaquen les capitals. I "destacar" ÉS qualitat de vida per als ciutadans. Per què Barcelona ha mantingut el tipus fins ara? Faria per un altre article. Però el fons torna a ser simple:

perquè sempre ha tingut una identitat nacional, una identitat de capital que no li ha permès conformar-se en ser la segona o tercera ciutat de res. Però la competència cada cop és més global i sense una Barcelona assentada en Catalunya, ni una Catalunya assentada en Barcelona, sense la independència, perdrem inevitablement el tren de les oportunitats, el tren de l'aspiració a ciutat ideal.

Tanco.

L'altre dia, jo retuitejava tot cofoi una notícia (que feia pública l'usuari O.A.) en què hi deia: "Les ciutats més intel·ligents del món: Singapur, Londres i Barcelona són les principals ciutats intel·ligents del món. BCN ha creat fins a 47.000 llocs de feina gràcies a Internet of Things que transforma les comunicacions i gestiona els recursos urbans" I jo, hi afegia el meu comentari de campanya "Si a més Barcelona fos capital d'Estat... fem-ho!" Un altre usuari, A.D., em va retornar una frase que reproduïxo a continuació:

"Una ciutat que no vol ser capital d'un Estat propi no és molt intel·ligent que diguem."

Doncs això.